

ΕΠΕΣΤΡΕΦΕ

Ἐπέστρεφε συχνὰ καὶ πέρανε με,
ἀγαπημένη αἴσθησις ἐπέστρεφε καὶ πέρανε με—
ὅταν ξυπνᾷ τοῦ σώματος ἡ μνήμη,
κ' ἐπιθυμία παλῆὰ ξαναπερνᾷ στὸ αἷμα·
ὅταν τὰ χεῖλη καὶ τὸ δέρμα ἐνθυμοῦνται,
κ' αἰσθάνονται τὰ χέρια σὰν ν' ἀγγίξουν πάλι.

Ἐπέστρεφε συχνὰ καὶ πέρανε με τὴν νύχτα,
ὅταν τὰ χεῖλη καὶ τὸ δέρμα ἐνθυμοῦνται. . . .

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

ΧΛΩΜΟΣ ΕΦΗΒΟΣ

Ἡ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ στὸν κάμπο
Ἐπλώνεται τὸ χερσωμένο
Ὅπου τῶν τζιτζικιῶν ἡ δοχήστρα
Δυνατοὺς ἀχοὺς σκορπάει,
Μουδιάζοντας τὴ λεύκα,
Καὶ σ' ἀνακλαδισμοὺς κεντώντας
Τὴ γριά, πιότερο ἴσκιό νὰ χύνη
Σ' ὠραίου ἔφηβου κορμὶ μεστωμένο
Καθιστοῦ ἄσ'ις γέρικες ρίζες
Τρανὰ θλιμμένου.
Ἄπ' τὶς πηγές τῶν ποταμιῶν οἱ νύφες
Ξεπετιοῦντ' ὀμάδι τραβώντας
Πρὸς τὴ γέρικη λεύκα, τὸ δρόμο
Μὲ στάλες τὸν πυρωμένο
Βρέχοντας ποταμίσιες
Ποῦ στὸ θαμμιάσιο κυλώντας
Κορμὶ τους, μύρου πέφτουνε στάλες
Στὴ γῆ. Πρὸς τὸ χλωμὸ ἔφηβο τραβᾶνε
Τὶς θεῖες τους προσφέρνοντας χάρες
Νὰ ξεφαντώσῃ.
Ἡ ἀγάπη τάρπᾳγια τῆς ἀπλώνει
Καὶ τὶς τρυφερὲς καρδιὲς σκίζει,
Τῶν δειλῶν κοριτσιῶν γιὰ τὸ νέο.
Ὅμως τὶ τὸν μέλει αὐτόνε!
Ἐνα λόγο ζητάει
Τρανό, παρηγοριᾶς σημάδι
Ἄπ' τῆς καλῆς τὸ μελένιο ἀχεῖλι.
Καὶ γυρνᾶν οἱ νύφες στὰ ποτάμια ὀμάδι
Κ' ἀντιλαλᾶν οἱ φλοῖσβοι τοὺς κλάψεις
Στὰ μεσημέρια.

ΛΙΝΟΣ ΚΑΡΖΗΣ